

Post uit Santarém

Lennon Pescarmona (27) is tandarts op Abaré, het ziekenhuisschip van de Braziliaanse partnerorganisatie Saúde e Alegria op de rivier de Tapajós. Werken op het water van het Amazonegebied is heel iets anders dan behandelingen uitvoeren in de stadsjungle van São Paulo, weet hij nu. Zeker op het oude schip, dat kort geleden vervangen is door een nieuw, groter schip.

“De meeste mensen hier poetsen hun tanden niet, dus ik heb veel werk te doen. Er heerst een cultuur van tanden laten trekken wanneer ze pijn doen, in plaats van problemen voorkomen. Ik zie nu al wel veranderingen in vergelijking met twee jaar geleden, toen ik hier begon. Vooral de kinderen verzorgen hun tanden beter. Ik verwacht dat mijn werk over vijftien jaar vruchten zal afwerpen.

Per dag behandel ik een stuk of dertig mensen op ons schip. Dat heeft zo zijn specifieke voor- en nadelen voor mijn behandelingen. Zo is het natuurlijk lastig dat de boot door de deining van de golven soms wat heen en weer gaat. Daarom moet ik erg voorzichtig zijn wanneer ik een kies trek. Op Abaré heb ik een eigen kamer. Daarvoor moest ik werken in de open lucht. Je moet dan extra letten op de hygiëne. Alle instrumenten die ik gebruik, zijn natuurlijk gesteriliseerd en dat is ook het belangrijkste. Maar het kwam wel eens voor dat vliegen in de mond van de patiënt vlogen; dat is natuurlijk minder bevorderlijk voor de behandeling. Een ander probleem was dat de

hele behandelingen te zien en te horen waren. Wanneer ik bezig was met een kind dat begon te huilen, wilde daarna geen enkel ander kind meer naar me toe. Aan de andere kant, wie bij mij in de stoel lag, had een schitterend uitzicht. Nu ik een eigen behandelkamer op Abaré heb, moeten mijn patiënten het stellen zonder uitzicht, maar het werkt wel veel prettiger. Zo hoef ik niet meer iedere dag mijn ‘mobiele tandheelkundige praktijk’ op- en af te bouwen. Ook heb je in een gesloten ruimte minder met bacteriën te maken dan in de open lucht. Daar ben ik in de jaren dat ik hier werk zelf ook slachtoffer van geworden; al drie keer had ik ontstoken ogen door een infectie.

Ondanks de ongemakken van het regenwoud wil ik echt niet meer terug naar São Paulo. Daar had ik een eigen tandartspraktijk. Nadat ik er drie keer ben overvallen, heb ik die verkocht. Ik hoef niet meer terug naar zo’n schoenendoos in de stad, geef mij maar de ruimte van de jungle.” ■

Jeroen Kuiper